

Ps 81 (80) /wg BT wyd. 4/

¹ *Kierownikowi chóru. Na melodię z Gat. Asafowy.*

² Radośnie śpiewajcie Bogu, naszej Mocy,
wykrzykujcie Bogu Jakuba!

³ Zaczynjcie śpiew i w bęben uderzcie,
w harfę słodko dźwięczącą i lirę!

⁴ Dmijcie w róg na nowiu,
podczas pełni, w nasz dzień uroczysty!

⁵ Bo to jest ustawa w Izraelu,
przykazanie Boga Jakubowego.

⁶ To prawo ustanowił On dla Józefa,
gdy wyruszył on z ziemi egipskiej.

Słyszę język nieznaną:

⁷ «Uwolniłem od brzemienia jego barki:
jego ręce porzuciły kosze.

⁸ W ucisku wołałeś, a Ja cię ratowałem,
odpowiedziałem ci z grzmiącej chmury,
doświadczyłem cię przy wodach Meriba.

⁹ Słuchaj, mój ludu, chcę cię napomnieć:
obyś posłuchał Mnie, Izraelu!

¹⁰ Nie będzie u ciebie boga obcego,
cudzemu bogu nie będziesz oddawał pokłonu.

¹¹ Ja jestem Pan, twój Bóg,
który cię wyprowadził z ziemi egipskiej;
otwórz szeroko usta, abym je nappełnił.

¹² Lecz mój lud nie posłuchał mego głosu:
Izrael nie był Mi posłuszny.

¹³ Pozostawiłem ich przeto twardości ich serca:
niech postępują według swych zamysłów!

¹⁴ Gdyby mój lud Mnie posłuchał,
a Izrael kroczył moimi drogami:

¹⁵ natychmiast zgniótłbym ich wrogów
i obróciłbym rękę na ich przeciwników.

¹⁶ Nienawidzący Pana schlebialiby Jemu,
a czas ich [kary] trwałby na wieki.

¹⁷ Jego zaś bym karmił tłuszczem pszenicy
i sycił miodem z opoki».

Radośnie śpiewajcie Bogu. Psalm 81 rozpoczyna się zaproszeniem do uwielbienia Boga, tradycyjnym dla hymnów Psalterza. To był śpiew pełen radości, z towarzyszeniem instrumentów. Trąbienie na rogu ogłaszało świąteczny czas. Uzasadnienie tego wezwania wskazuje na okoliczność dorocznego świętowania Paschy, albo Święta Namiotów, czyli świąt ustanowionych na pamiątkę wyjścia Izraela z niewoli egipskiej.

Słyszę język nieznan. Hymniczny ton psalmu zostaje niespodziewanie przerwany, albo „zawieszony”, aby dać miejsce słowu Pana przekazanemu w objawieniu prorockim. Wydaje się, że jest to pierwsze doświadczenie człowieka wybranego, by być Bożym heroldem (por. Iz 6; Jr 1). Początek prorocstwa nawiązuje do wydarzeń wyjścia z Egiptu, zawarcia przymierza na Synaju i wędrówki po pustyni. Izrael doświadczył wtedy wielkich dzieł Boga, ale też buntował się i narzekał.

Upominam Cię, Izraelu. Dalsza część psalmu ma formę napominającej mowy prorockiej. Pan, tak jak przed wiekami, tak i teraz wzywa swój lud do wierności zawartemu przymierzu, które zobowiązywało do kultu i posłuszeństwa Jahwe, a odrzucenia innych bogów. Wobec braku wierności, Pan dopuszczał, by doświadczali konsekwencji swojego wyboru popadając w różne nieszczęścia.

Gdyby jednak mój lud Mnie słuchał. Pan przez proroka przypomina, że wierność Izraela zapewniłaby mu bezpieczeństwo od nieprzyjaciół i zabezpieczenie materialne – obfitość dobrego pożywienia, a zatem to, co istotne dla ludzkiego życia w doczesności. W modlitwie Kościoła obejmujemy tym słowem także to, co dotyczy naszej ochrony przed duchowymi potęgami zła, oraz obietnicy duchowego pokarmu, który daje życie wieczne.

Boże Ojcze, Tobie pragniemy oddawać chwałę i cześć, spraw, byśmy to czynili słowem modlitwy i posłuszeństwem Twoim przykazaniom. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

o. Michał Baranowski OFMConv